

WONEN IN HET HUIS VAN DE LIEFDE

We leven in een andere tijd dan toen moederdag werd ingevoerd
Mannen/vaders nemen huishoudelijke taken op zich, verzorgen de kinderen
en vrouwen zijn niet meer weg te uit beroep en openbaar leven
Maar: al is de gescheiden taakverdeling achterhaald
de kern van wat we vieren op moederdag is gebleven
dat het huis tot een thuis gemaakt wordt.

In het oorlogsjaar 1944 - de geallieerden naderden Oost Brabant –
moest het gezin Essing van de bezetter het huis uit – ik was toen 9 jaar.
Toen we na een hele tocht in bevrijd en gespaard gebleven gebied kwamen, voelden de
bewoners van het huis waar wij wreden ondergebracht,
zich overvallen door de groep evacuees die zij verplicht moesten opnemen.
Weken lang sliepen we op een stenen vloer waarop wat stro was gelegd.
Tot vader via het gemeentehuis contact kreeg met een boer in een ander dorp.
In mijn geheugen gegrift is het tafereel toen we daar binnenkwamen:
in de woonkeuken lag de eettafel ondersteboven
– de man was bezig er een extra blad aan te schroeven. We werden verwacht.

Het huis tot een thuis maken: dat gebeurt daar
waar mensen elkaar verwachten en zich gezien weten
waar je op verhaal kunt komen, op krachten.
Maar waar je ook ingeschakeld wordt om je bijdrage te leveren,
zodat je er helemaal bij hoort.
Een thuis wordt je geboden én je moet er iets voor doen,
Dat leren kinderen al. Op die manier is een huisgezin leerschool van liefde:
aandacht en zorg ontvangen maar ook aandacht en zorg geven.
Je krijgt het met de paplepel binnen, spelenderwijs krijg je het mee:
aandacht en zorg als een huis om in te wonen én zelf mee overeind te houden,
als een huis dat je krijgt én te doen krijgt.

Laten we nu kijken naar het evangelie
Daar staat: *blijf in mijn liefde, zoals ik in de liefde van mijn vader blijf.*
Je kunt dat simpel verstaan als: bewaar wat ik je meegeef, houd er aan vast.
Maar het greekse woord *menein* betekent meer: verblijf, woon in mijn liefde.
Hetzelfde woord klinkt als twee candidaat-leerlingen aan Jezus vragen:
Waar houdt u verblijf: waarmee meer wordt bedoelt dan
woont u in de stad of erbuiten, in een stenen huis of een rieten hutje.
Het is meer: woon in mijn liefde zoals Ik woon in de liefde van mijn Vader,
woon in mijn liefde zoals kinderen aan tafel wonen in de liefde van hun ouders.

Maar bedroefden troosten, zieken bezoeken, hongerigen voeden:
dat dóe je toch gewoon, omdat je te doen hebben met die mensen;
daar hoeft je Jezus toch niet bij te halen?

Dat doe je gewoon ... Dat is waar en niet waar.
Liefde is gewoon menselijk gezien mogelijk; en het gebeurt.

Maar die liefde is beperkt; Jezus bedoelt een liefde die verder gaat
een liefde die onze denkwereld op zijn kop zet.

Ideaal in onze samenleving is: hogerop komen, boven anderen uitstijgen;
maar tot protest van Petrus – ook ons protest – wast Hij diens voeten
– de hogere bukt voor de lagere om bij diens basis te komen
en te zorgen dat de ander fris en rechtop kan staan.

Hij heeft het over: zijn leven geven voor het leven van anderen
niet opgesloten blijven in de angst voor het eigen hachje
je nek uitsteken – *geen toeschouwer blijven*, zoals die rabijn zei in Auschwitz

Ook in andere evangeliën spreekt hij over liefde die eigen kringetje doorbreekt
als je alleen maar uitnodigt die jou uitnodigen, doen de volken dat ook niet ...
jullie model moet de hemelse Vader zijn, die er is voor iedereen;
vergeld niet kwaad met kwaad, overwin het kwaad door het goede,
zoals God jou elke dag dat je wakker wordt nieuwe kansen geeft

Het gaat om bevrijding van de liefde uit de engte van 'wij' tegenover 'zij',
liefde die zich niet opsluit in eigen kring, die durft te wagen, grenzen overgaat
zoals die Palestijn van toen, die neerknielde bij een in elkaar geslagen Jood .
Het heeft te maken met het ontvangen van de Geest van durf
binnen durven gaan bij mensen die nog vreemd zijn
zoals in de eerste lezing de Jood Petrus in het huis van de heiden Cornelius.

Dat doe je niet vanzelf, dat zit niet zomaar in je bloed of eigen cultuur.

Daarvoor moet je *wonen in het huis van de liefde* – dat is:

hier blijven komen om die liefde te ontvangen

die menselijke grenzen doorbreekt en die mijzelf open breekt.

Door de woorden van de Schrift in te drinken,

door met hart en mond tot je te nemen: 'Dit ben Ik, mijn leven voor jullie'

heel die inzet van de Heer waarmee Hij zich laat breken en delen

zodat in ons doordringt en wij van Hem dát breken en delen leren,

dat onze wereld zo nodig heeft om heel te worden.

Dat is wonen in de liefde, in de school van de liefde verblijven:

Met die liefde waarmee ik jullie heb liefgehad, moeten jullie elkaar liefhebben

Jozef Essing o.p., 10 mei 2015